
TAMNI VILAJET 2 - Znak Sagite

DE AK RE E : IM A Š M O JE O I

V ladim ir Lazovi

Za WEB priredio [Predrag Supurovi](#)

Sva prava umnožavanja i kopiranja u bilo kom obliku zadržana.

1.

Poslednja grupa branilaca beše potisnuta na dno strmog stepeništa, i pokušavahu da se zadrže ovde, na početku mramornog hodnika, boreći se ne zato što bi tim nešto izemili, već zato što im ništa više nije preostalo. U tamni podruma - samo četiri bukčinje, lelujavog plamena, bacale su mutnu crvenu svetlost na hodnik i kraj stepenica - stadoše rame uz rame, na inivši zid od štitova prema onim a što silaze. Ali, tu se ništa više nije moglo uiniti: Skoivši dole sa polovine stepeništa, na njih nasnu krupan ovek u veru nojkušlji, sa šiljatim šlemom koji mu je neznatno otkrivao lice. U ruci je nosio mač, u drugoj kamenu. Sledio ga je ratnik sa trouglastim štitom i teškom sekirou u ruci. Mač i sekira munjevitose spustiše na zid štitova: Trenutak zatim, vešedvoje ljudi previjalo na podu. Trećibrani lac išupa bukčinju sa zida, i snjom u levoj, a mač u desnici pokušada se odupre. Visoki ovek silovitim udarcem odbacina zid, a onda, dok se ivo sinu prema plamenu, rascepim u šlem drugim udarcem.

Pratilac sa sekirou upravo je raspolutio štit zadnjeg branioca koji je većuzmicao, uasnut.

Onajkrupniji zgrabibukčinju s poda i potra hodnikom, dok ga je drugi napada sledio, dve paklene senke u oskudnoj, zaljuljanoj svetlosti. Prvi svom snagom tresnu nogom o vrata u dnu hodnika: Bila su zabravljena iznutra.

"B rzo!" viknu on i odskoči, a onaj drugi sru i udarac sekirou u vrata, pa još jedan, pa još ... D rvo oja anogvočem pucalo je i ispadalo. O dozgo, s vrha stepeništa, uli su se koraci u trku i dozivanje drugih vojnika. Neko je vikao: "Vatra!"

V rata s treskom padoše na pod, i oni hrpiše u sobu: Veliku mramornu prostoriju, zidova zaklonjenih policama na kojim a su se mešali svici pergamenta i gline posude, zakrenu stolovima na kojim a leahu knjiurine, metalne retorte i alatke sli ne priborom uitelja. Sve e su gorele pokraj knjiga, a uljana svetiljka na najvećem stolu. Krajnje se cerila ljudska lobanja.

Zamahom mač a, onaj prvi sru i sve sa bli eg stola - posude, boce, metalne inije: Tresak još nije zamro a on, spaziviši senku nad sobom, ponovo izmahnu. Pred nogem u pade mrtva bujlina raširenih krila, do tle oka ena o svod.

Tek tad spaziše sedu, zgurenu priliku u uglu.

Pratilac je bio brzi: oborivši red polica, priskočio je starcu i zgrabio ga za ovratnik. Izgledalo je da će ga jednom rukom podići sa zemlje.

"Gde su?" zagrmje.

"Aaa..." krkljao je starac.

"Bednije!" visoki ovek priepio loim u ma na grudi.

"Ho eš li da te pe em na tihoj vatri?! Gde su?"

"Aaa... O tišli su ..."

"Gde?"

"Prošli su ... s druge strane..."

"Šta?! De ak je prošao?!"

"Daa..." cvileo je starac.

"Koliko još s njim? Ko ga prati?"

"Samo... Balambuk..."

"Samo on! O, pseto, sve, si nam pokvario! Svee!!" prodera se ratnik, i prikova starca ma em o zid.

2.

Nešto kasnije, u unutrašnjem dvorištu zamka, dva umorna vojnika u oštećenim veri nim košuljama, sa o iljcima što su još krvarili, klekoše na tlo pred konjanikom na crnom konju, što je ujahao kroz veliku, razvaljenu kapiku. Tela napadača i branilaca leala su oko lo. Gust, smrdljiv dim po ara sporo se dizao u nebo. U oko lo, pobednici su u urbano iznosili vrednije stvari ili previjali rane.

Jaha je nosio sjajan grudni oklop, ugla an i blistav poput srebrnog ogledala. Beše ogmut cmim ogrta em. Cma kosa do ramena i kratka brada, obe prošarane sedim vlasima, uokvirivale su mu strogo lice. Preko elaa, oko glave je nosio tanak, jednostavni zlatni obru .

"Onda?" re e. "Vidim da ste sami."

"Vaj, gospodaru", progovori viši ovek skunuvši šlem i prešavši šakom preko oznojenog elaa. "Oni su pobjegli."

"Tamo preko?"

Vojnik uzdahnu. "Tako je. Zakasnili smo."

"Koliko ih je?"

"Samo je Balambak s njim, gospodaru."

"Taj izrod?! Umakao nam?! Gospodo, radili ste vrlo loše! A onaj stari čavo koji je sve to zamislio, šta je s njim? Iskrvarismo toliko, dok smo razbili njegove čini, i ušli u tvrđavu!"

"Čarobnjaka smo pronašli dole u sobi. Onim je, o igledno obezbeđivao prolaz s ove strane. Ubij ga, gospodaru - da li sam pogrešio?"

"Ne. Rekao sam, neka ga ubije onaj ko ga prvi opazi. Dovoljno je učinio! A sada... Sve uzalud. Znaš šta to znači?"

"Znam, gospodaru. Dozvoli da krenemo odmah."

Jedan od vidara u crvenom ogrtu u priše kralju, i lako se pokloni.

"Mnogog je ranjenih, gospodaru. Onima opečenim plamenom vrlo je teško. Kakvu je mačiju upotrebio protiv njih, da bih znao lek?"

Kralj se namršti.

"Ne znam, dobri Grimam. Mramra ne je čini upotrebio na kraju, da se ni ja ne snalazim među njima. Potraži nekog šumskog duha, vinniji su lekovitim travama."

U tom trenutku, na vitkom belom konju kroz kapiju ujaha devojka: Nevisoka, krhka, u belo haljini, pod zelenim ogrtam. Duga kosa koja je sijala poput zlata padala joj je niz leđa u dve teške pletenice. Jedini ukras koji je imala beše zlatni pojas, uobličen kao venac hrastovog lišća, kojim je pritegla haljinu.

Bledo lice bilo joj je ozbiljno, kad se obratila kralju:

"Onda, o čemu? Pobjeda je bila skupa?"

"preskupa, keri, a nije bila pobjeda", odvrati on mrko.

"Čarobnjak je mrtav. A dečaci Balambak su umakli onamo, preko."

Lice joj se u trenu smrazilo.

"Onda je to kraj našeg sveta. Oni nose klicu propasti."

Kralj klimnu glavom prema dvojici ratnika koji su još uvek klekali.

"Sad to zavisi od njih. Poide za beguncima, uhvatiti ih, ili..." nije dovršio.

"Gospodaru, Vama i Gospi od šuma i lugova obeavam da em o uspeti", progovori viši ovek što je u kanijama o pojasu nosio ma ino. "Sve ega sam se do sad prihvatio, završio bih." On pognu glavu pred vilom na konju. "Ili u položiti svoju glavu."

"Znam, Radgoste", reče kralj, umirući u konja. "Gubim o vreme. Koliko ti je ljudi potrebno. Uzm i šta god hoćeš."

"Sam o ja i Zaviša, gospodaru mo. Krenu em o odmah. Što manje nas poe, to bolje: Sam o molim da nam Vi, odavde, otkrinite prolaz me u svetovima. Imate li još narenja u vezi de aka?"

Kralj je mrgodno provlačio šakom izme u konjskih ušiju.

"On je krv m oje krvi... Ne, nemam šta da dodam. A što se ti e otpadnika, Balam bak, elim da donesete njegovu glavu, da je vidim. I njegovu!" dodate na kraju.

"Razumeo sam", reče vojnik, i polož i šaku na grudi.

"Svestan si u šta idete? Znaete za poremeaje? Znaete da moete sresti i dvojnike? - upita devojka u belom, priteravši bli e svog konja.

"Znam o, gospo. Ali uspe em o, budite sigurni."

3.

"... on kaza, a oso, na zecu, kad to u, pobe e, i nikad ga više nisu videli!" završi pripoveda i nasmeši se. Deset pari sjajnih oiju osmehnu mu se u odgovor, i sva deca zagrajaše odjednom:

"Pri aj nam još, bolan!"

"pri ajo Biberetu!"

"Ne, nego onu o carevom sinu i zmaju sa šest glava!"

"Ma, pri aj..."

On pruži ruku i baci još jedno drvo na vatru. Plamen oive, i njihove senke, izlomljene i nejasne, veselo zaigraše po zidovima.

"Deco, dosta! Tri vere zabavljah vašeg gospodara, tam o u kuli. Znaete li koje je doba Valjanam le i, put me sutra eka!"

"Ali, deda..." zaori se iz desetinu grla.

Pripoveda se nasmeja, dok je oko sebe traio uturu. Beše to m ršav, vrlo visok ovek srednjih godina, no prerano posedeo. Od preplanu log, košatog lica odskakali su kratko podseena kosa, sada bogato posrebrna - i šiljasti, skoro beli brkovi. Sedeo je ogmut pohabanim sivim ogrta em: Putuju i pripoveda, ponekad peva, koji za nekoliko nov i a

svu ve er pri a najlepše, najzanimljivije pri e. Pripoveda e su rado prim ali, o svakom bi najpre stizao glas, a uvek su ih isprali shlebom u torbi, napunjenom uturom, i pozivom da opet do u.

No ovog nije pratio glas, i niko ga do sad ne beše video.

Sigurno da je imao nekakvo oboljenje o iju jer je kapke dr ao spuštene, skoro zatvorene. Pratio ga je tih plavokos de ak od dvanaestak godina, na ije ram e bi pripoveda polo io ruku dok su peša ili. O vde u selu de ak se dr ao podalje od ostale dece, uvek uz svog staratelja, i niko ga ne u da je izgovorio m akar i jednu re . Naslonivši bradu na kolena, i sad je utke sedeo kraj nogu starog oveka. Sam o je posmatrao decu što su zanesena slušala.

"Isprajte vi meni pri u!" osmehnu se ovek, sklopivši o iju." Zaslutio sam ve , zar mi ne ete platiti?"

"Ali, deda... Pa kako da... Ti znaš mnogo lepše da pri aš!"

Otpio je nešto rakije iz uture, i nadlanicom pogladio brkove.

"Ma, priajte mi onako... Je li neko od vas do ideo išta neobi no? Je li video nešto što ga je uplašilo, a da nije znao šta je to? Je li neko video sablast u no i, je li uo udne glasove u šumi - ili mo da zna tu u pri u o tome? Jer ja", on se osmehnu malo podigavši kapke, sam o za tren crne o im u sinuše, "ja volim da slušam o neobi nim stvarima. O onome što niko ne um e da objasni, a posle um e em te stvari u pri e, da mi pri e budu lepše..." Sad se osmehivao itavim licem, usecaju i bore u uglovima o iju i usana.

"Ja sam jednom, u travinašumskom proplanku, video tragove:

Ka u, to je vilinsko kolo..."

"A ja sam jednom iz pe ine uo drekavca!"

"Ha, ha, ha, drekavca!"

"A ja sam uo... Pa, uo sam da ponekad ovde nestane lovac koji ode predaleko u šumu. Ka u, ne valja, i i za Cmog V rha."

Polusklopljene o iokrenuše se raširenim, vedroplavim de akovim o im a, neodlu no osmehnutim. D ruga deca grajala su oko njih, prepiru i se da li je neko mogao da vidi to i to.

De ak što je sedeo uz noge pripoveda u odjednom se zapilji u ovog drugog, koji je govorio poslednji. No, lice utljivog deteta - vršnjaka ovog seljanina - i dalje beše bez ikakvog izraza.

Glas starog oveka beše dubok i mek.

A da li je neko skoro nestao? Zar lovac ne bi mogao da nastrada u lovu, prosto?"

"Nestao je jedan, nema tome dugo... I onda su se u selu setili starih pri a: Kao, ne valja i i tamo."

ovekov osm eh beše zale en.

"A zašto ka u da ne valja i idalje od C mog V rha? K akva je to pri a?"

"K a u..." de ak se po eša po raš upanoj, u tojkosi, "ka u jedni, im a vila pa za ara lovca. A drugi ka u - tam o duboko, duboko u šum i ivi veštica, a slu e joj patuljci. O na putnike hvata i pro dire..."

O pet zra ak topline pre e ovekovim licem .

"To je vrlo zanim ljivo. O , lepo bih to m ogao iskoristiti: Ispri aj m i još o tom e, m o lim te. B i e to nova pri a, kao, o lovcu što se izgubio u šum i... K ako se zoveš, m ali?"

"M om ir", odgovori de ak. Skrstio je ruke na grudim a: Sav je zra io va noš u, i poverenje.

"A jesi li tu pri u uo od oca?"

"N em am oca, a ni m ajku", re e de ak vedra pogleda. " ivim sa dedom i babom , odavno."

"I nikog više nem aš?"

"Još par ro aka u susednom selu."

"Lepo je što im aš ro ake", re e sedi ovek.

4.

K asnije te ve eri, stari pripoveda je kle e i rasprostro i popravio gom ilu što je slu ila kao le aj, stavivši svoj vuneni ogrta um esto pokriva a, pa se ute izagleda u de aka kom e je pripremio postelju.

Plavokosi dvanaestogodišnjak nepom i nog lica uzvratim u pogled. Jedna lojanica gorela je na tlu izm e u njih.

"Jasno ti je?" procedi de ak.

"Znam, gospodaru. O n im a naše plave o i!"

"Š ta eš u initi?"

"Preпустite to m eni, gospodaru." ovek se osm ehnu, ali osm ehom druk ijim nego dok je pri ao okupljenoj de urliji: Tvrđim , i ne više dobrodušnim . "Po i e sa nam a da nam poka e deo puta, a onda u se sna i i sam . Ipak sm o dosta dobro odredili m esto. To ste eleli?"

"N e sum njam u tebe", uzdahnu de ak. "A li im ali sm o i sre e, m a šta ti rekao. T vog vidara uvek bi sm o pronašli - ali za parom T IH plavih o iju m ogli sm o tragati godinama. A verujem da su psi mog oca ve krenuli."

"Nesumljivo, gospodararu. Ako mogu da primetim... Ja sam pripremio ovo. A svog vidara poslao sam ovde - gde je bila najverovatnije da će se pojaviti. Zato sam morao da pronalazim veze među najudnijim i najudaljenijim pojavama..."

"Zamaraš me, Balambae", zevnu de akile. "Hajde, obraduj me ujutru."

5.

Posle podne idu eg dana, dok je sa još toplog zgarista verar raznosio pocmele, neprepoznatljive ostatke, na malom groblju na brdu iznad sela, dok je sveštenik na brzini završavao molitvu preska uire i, u raku poloise ono malo što je ostalo od dva ugljenisana tela. I dok su se seljani krstili, a prvi grumenogi zemljeve padali u grob, Momir je neutešno jecao stoje izmeu dve stare ene, što su ga povremeno gladile po kosi ogrubelim dlanovima, i upuivale mu tihe, neumesne reimamahom tepanja. Gonjeni vetrom, sa zapada su se skupljali oblaci: Sutilo je na kišunosas.

Šmrcio je i jecao, jer najednom sve se promenilo. Vise ništa nije bilo isto. Vise nije imao ni kolibu, ni dedu, ni babu.

Seljani su se razilazili razgovarajući glasno, neobraju ipa nju na deaka u suzama. D onjega su dopirali odlomci razgovora, istrgnute reenice: O tome kako je udno da po ar izbije u kolibi tog starca i starice, kako je taj momibaš imao sre što je izašao napolje, na vodu u toku noijer po ar je tako buknuo, da kad je ponovo krenuo kolibi, beše prekasno da se mašta uini. Da gospodar mo da uzeti deaka za štalskog momka, ako bude sre. A ako ga ne e za slugu, crmo mu se piše - nejak da obrauje svoj komad zemlje - a zar sam ja bio ja i? - a on ima roake - ma zar su roacinekom pomogli?! Nema mesta u selu za još jedna gladna usta... I Bog da prosti dvoje starih... I razilazili su se, vrte iglavama.

Kroz suze, deak je gledao kako raste humka: S jedne strane voleo je to dvoje starih ljudi, koji su bili dobri na svoj škrtu reima, grub na in - kako tvrdidlan te aka, ali svejedno topao. Novise je plakao jer je odjednom ostao potpuno sam. Potpuno sam - a sa svojih nepunih dvanaest godina još uvek je eleo da mu neko drag uputi poneku re nam enjenu deci.

A dvanaest godina bilo je sasvim dovoljno da bude svestan da sam morao da obrauje komad zemlje sa koga je deda ubirao letinu, i davao desetinu gospodararu: Kako da je obrauje, kad je u po aru propalo baš sve?

ak ni ono matoro kljuse nije uspelo da iza e iz štale što se naslanjala na kolibu, i njen slamni krov odmah je zahvatio po ar, i sad se opet strese uju i u mislimakonjsku njisku... Sve je izgorelo: Sem e, alat, dvreno posu e... Ko em u dati hrani, ko pozajmiti alatke da radi na zemlji - i to pod uslovom da ga nadzornik imanja ne proda u roblje, jer nema da da desetinu?

Da li da poe strievima? Tam o, u tre e selo? Istina, ni za sebe nemaju mogo, a nisu baš preterali ni u ljubavi za starca i staricu, ali mo da bi se smilovali...

"Kuda eš sada, mali?" zaume glas.

Okrenuo se: Sedokosi pripoveda stajao je iza njega. Dve ene iskoristiše prilikum promrsivši nešto u smislu da e sve biti dobro stisnušega za mišicu u znak razumevanja, i udaljše se.

Pogled polusklopljenih oči poivao je na deaku.

"Rele timeni, Momire, da u jednom selu, tamoprem aplanini, imaš još rodbine?"

"Da", šapnu Momir. Ovek kao da je oslušnuo njegove misli.

"Ja imojunuk polazim o na put, odmah sada. Pa pomislilih... Zašto odgati? Pre ili posle, po i eš tim roacima, izamoli eš pom o . Roacik' b roaci, gunga e, alimoda idaju nešto.

Zato, poibar odmah s nama, put je dug, a bi e ti sigurnije u društvu. Hoemo li?"

Momir je premišljao vrlo kratko, pa sleeram enima.

"A što da ne... I ja sam pomislio."

Poluspuštenikapci podigoše se za trenutak - da dobace kratak, razumevaju ipogled jednom drugom deaku ozbiljnog lica, što je s rukama na leimastajao malo po strani.

Prvi put oim atog drugog pojavio se trah osmeha, za kratko.

6.

Švod odliš a tiho je šaputao iznad istine na kojoj su se ulogorili. Vatra koju je ovek ukresao, veselo je pucketala: Momir se nesvesno primicao jer no beše sve a, ne prim e uju i da njegovi drugovi sede kao da im nije hladano. vakao je zalogaj tvrdog, pretvrdog hlega što im je pripoveda podelio na jednake delove, zagledan u plamen, i tek ponekad poneka suza bi mu kliznula niz obraz. Koliko jutros isto ovako gledao je vatru, sam o punove u...

Ovek je prvi završio s jelom. Pogleda zamišljenog Momira, pogleda svog mladog pratioca koji je zlovoljno lomio hleb m rve i ga, kao da nije gladan, pa prekide tišinu obraju i se de acima:

"Šta ste se u utali, blaga je no i sedim o kraj vatre. Hajde da priamoneku priu!"

Momir upitno podi epogled. Drugi deak m rko pogleda svog zaštitnika, alim u se ice najednom razvedri:

"Mo e, onu priu koju najviše volim. Znaš koju!"

Pripoveda se po eša po glavi, dobacivšim u dug pogled:

"Znam... koju to voliš. A zašto baš nju?"

Sad se deak osmehnuo. Što je retko inio.

"Eto. Tako je neobi na."

Negde duboko u šum ioglasio se uk.

"Pričaj nešto lepo", zamoli Momir. A zatim tišim glasom :

"Ovde nema vukova?"

"Ne", osmehnu se ovek krajem usana. Htede da ka e još nešto gledaju i Momira u oči, ali onaj drugi de ak je navaljivao : "Onu, baš onu priču!"

"Dobro, slušajte!" Pripoveda podvignoge, nam estivši se udobnije. "Jednom davno, vrlo davno, u dalekoj arobnoj zemlji... ivljaše mlad vilenjak, i bio je vrlo nezadovoljan. Ivo t oko njega beše strašno dosadan i prazan. Jer, vilenjaci ive m nogo du e no smrti ljudi, u kraljevstvu vilinskom sve beše mirno. Nije bilo opasnosti, nije bilo rata, nije bilo neprijatelja ni zmajeva, baš ni eg na em u bi pokazao svoju grabrost, gde bi se istakao da mu se svi ostali dive, a lepe vile da uzdišu za njim. Ruku na srce, ovaj vilenjak bio je i dosta ru an, pa su mu se neke vile ak rugale kad bi ga videle. I ovo ga je bolelo.

Ali, nije bilo na ina da se uspne visoko: Kralj vilinske zemlje vrsto je sedeo na prestolu, a ostali bi se izvrtali na le a od smeha ina sam u pomisao da bi on, tako ru an, mogao da bude iznad njih."

"Zar nisu svi vilenjaci lepi?" upita Momir.

Drugi de ak se zacereka.

"Veinom jesu - ozbiljno odgovori ovek. "ali ovaj je mo da bio obele en od ro enja, mo da ga je nešto tako ozna ilo. Slušaj!"

"Onda je naš vilenjak - zva em o ga Trojan - po eo da sanja udne snove. Sanak njegov beše ovakav: Glas koji ga zove, ali nije mogao razabrati re i. Taj glas - sam o svoje ime uo je razgovetno - dopirao je u snu iz m ra ne šume, ili iz tamnog ponora, ili iz crnih voda nekog jezera, uvek iz senke, uvek iz tm ine... Pa je uskoro ta tm ina po ela da se skuplja u neke oblike. Sad ga je iz senke zvalo udno lice bez tela, prosto - lice. Da, glavu bi video, ali o ina tom licu nije mogao videti. Kad bi uspeo da nejasno sagleda lice, na mestu o iju bio bi sam o m rak: Najmji m rak, kao srce no i."

Momir oseti da mu se kostreši kosa na temenu.

"Ovaj san po e da ga uznemirava, jer sanjao ga je sve eše, a nije umeo da ga objasni. Zato m la ani Trojan ode arobjaku koji je bio na lošem glasu. Znajte, ak ime u vilenjacima im a vrlo mo njih arobjaka, ali neki od njih po oše drugim putem. O krenuše lice tm ini, i postadoše arobjaci - otpadnici.

"Taj arobjak uopšte nije bio mo an!" upade drugi de ak.

"Ne prekidaj me, Mili - re e ovek. "E le m, Trojan na e jednog za koga se pri alo da mu magija nije naj istija, i zam oliga da objasni neobi an san. Zašto je izabrao baš ovog vo lšebnika, to ni Trojan ne bi umeo da ka e.

Beše to udan starac za koga se pri alo da ivive m nogo du e no što bi se o ekivalo, ak i za jednog vilenjaka. I druge stvari su se o njem u pri ale. Ivo je u pe ini, a društvo su mu pravile sove, zmije, a govorilo se da se razgovara s duhovim a. Imao je lice unaka eno

o iljkom, koji je išao preko jednog zauvek oka, a njegova prljava brada skoro se vukla po podu. On sa eka Trojana osmehom i dobrodošlicom: "O davno ve niko ga ne beše posetio."

A kad je uo zbog ega je mladici došao, volšebnik se promenio: "Mladici je pevuckaju i delove nekih pesama i smeju i se naizmenično, ak pocupkuju i po pećini u provali neke neobične, strašne radosti. A onda zgrabi Trojana za ramena unose i mu se u lice - od ega se našmornok skoro pokaja što je dolazio."

"Mladicu", meketao je starac "došao si na pravo mesto! Ti si jedinstven, ti si odabran - i vrlo sam sretan, o, još kako sretan što sam te upoznao! Znam sve o tom snu! Oh, kako je to čudno! Po uju: Davno, tako davno da se više niko i ne seća, vilinski kralj beše Svarog Dobri. A onda mu se rodi sin: Zbog toga što se rodio sretno u jednoj uasnoj olujnoj noći, i pobedio tmínu, kako rekoše - dadoše mu ime mbog. Me utim, i stari U sud i ro enice prorekoše kralju da ega sna i veliki jad s ovim sinom - na šta on, prvi put uivotu, otera Ro enice i ne poslušaju suda, daju i svu ljubav sinu koga je toliko ekao."

Ali, desilo se. Niko ne zna kako je mladici mbog upoznao tajna znanja, samo je jasno da je u njim a postao bolji od svih. Postao je volšebnik, u potaji je dozivao Tmínu - i ona mu je odgovorila. Odlučno je skrivao svoj trud - to govori koliko mudar je bio uprkos mladosti - a onda, misle i da zna dovoljno, napao je oca: "Doga svrgne, ubije i nametne svoju volju vilinskoj zemlji."

Momir je slušao otvorenih usta. Drugom deaku o i su se sijale.

"I dok mu je srce krvarilo, Svarog Dobri je na elu svoje vojske krenuo protiv sina. Svet ovaj, svi se sla u, nije više bio isti pre i posle njihove bitke, takva je to bitka bila. I u smiraj dana, ka e legenda, dok je sunce, boje osušene krvi, tonulo iza bregova, kroz oblake dima koji su zamraivali razbojište, dok su u gomilama na tlu ležala tela vilenjaka sa jedne i sa druge strane a iz hrpa leševa poput bodljivi strale koplja, ma evi i strele, dok su se ratnici spotali o trupla, jer se po poprištu nije moglo hodati a da ne nagaziš telo - koriste i in i koje nikad nije koristio, ma ije koje su mu raskidale telo i duh da se nikad ne oporavi - Svarog je uništio sinovljevu vojsku, a mboga su vezanog i ranjenog bacili pred o eve noge."

"Kazna je mogla biti samo jedna. Oh, ali mbog je još jednom iznenadio oca: V eliko je bilo njegovo poznavanje Tmine. Ne dovoljno da pobedi - ali znanje dovoljno da sopstvenu dušu u in i besmrtnom. Telo mu mogu ubiti, to ne zna ništa, jer duh njegov nastavi e da obitava, ili e se useliti u novo telo i po eti ispo etka. Jer mbog je u svoj um uveo Tmínu sam u."

Sve to shvatio je Svarog kad je pogledao u sjajne, krvlju podlivene o i svog sina, te ve eri. I izveo je poslednju aroliju: Zato što ga ne može uništiti, mra ni duh mboga zatvorio je u jedno jaje - ali, jaje kakvo nikad nije vi eno: ista vatra bila je u mesto njegove ljuske, cma vatra - mo na da se itave vojske ne bi probile kroz nju - a jaje je bilo malo da bi ti stalo na dlan. U stvari, više mra no zmce, nego neko jaje. Ali bilo je teško da ga hiljadu slonova i dve hiljade konja ne bi moglo ni pomoi - tako čudno je ono bilo."

"Šta su slonovi?" šapnu Momir.

"Sna neivotinje iz daleke zemlje. Ali najpre je naredio da mboga oslepe."

Posle svega to je jaje sakrio daleko, niko ne zna gde, da traje ve ito. U brzo, iscrpljen ratom, Svarog Dobri je umro, a vilinska zemlja, koja se sporo dizala iz pepela, izabrala je novog kralja.

arobnjak je produ io:

"Ti, mom e, im aš zbilja neobi nu sre u: Ti si uo glas mboga koji se najzad probio, glas što posle toliko vremena zove u pomo, m oli da ga oslobode! Tvoje uši bile su izgeda najpodesnije da uju glas koji prek lin je! Pozdravljam te još jednom, Trojane, neobi ni m ladi u!"

Trojan beše skamenjen. "I šta sad da radim? - uspeo je da prevale preko suvih usana.

Starac se sm ejuljio. "O no što si oduvek eleo, m ladi u. Jer, sam o zato što nešto arko eliš - mogao si u ti njegov glas. Tvoja duša je bila pripremljena. mbog je slepa sila, zatvorena u neprobojnoj ljusci: A ko je oslobodiš i daš joj svoj vid, biše ti beskrajno zahvalna, i nagradi e te im eliš!

Ali Trojan, iako vlastoljubiv, nije bio glup.

"Isto tako mogla bi i ubiti onog ko joj pom ogne da izaše, najpre njega", rekao je tiho.

Starac po e da se kiko e poput šum skog duha: "Ha, ha, ha, odli nom mom e! A li mogu e je još nešto: mbog je slepa sila. Ne mora se osloboditi. A ko mu neko, ka em - neko, pozajni svoje o i, on mo e progledati o im a ivog bi a, i voditi postupke ivog bi a. O najko ga pusti u svojim mo e postati najja i, najve i, najbogatiji, najpod liji... Duh ne e biti zadovoljan tim e što je sam o pom o nik. A li, ako taj mom ak im a snage da ga zauzda, ne e postati rob mboga u svom um u." Starac za kilji u m ladi evo lice. "A ja bih ti mogao pom o i, svojim skrom nim znanjem."

I tako su se razumeli.

Ali, onda je Trojan nešto zabrljao: Niko ne zna zašto, da li zato što nije pa ljivo slušao arobnjaka ili ne, tek - pokušao je da dozove mboga, i bio uvu en direktno k njem u, u strašno jaje! O vo se moralo osetiti: O setio je to i novi vilinski kralj, i vrlo brzo pronašao šta je po sredi. S tario volšebnik pobe e neznanu kud, izbegavši kraljevom gnevu. A da bi bio siguran da se ne e odnekud pojaviti neki novi Trojan i pokušati ponovo, vilinski kralj baci poslednju kletvu na jaje: U inio je da ono postane nevidljivo vilin - o im a, da ga vilenjaci nikad ne mogu videti. I da ga mogu videti samo sm rtni ljudi, vrlo retki, a da pri tom ne znaju šta je to. I najzad, prebacio je jaje iz vilin - sveta u svet sm rtnih ljudi, m isle i da ga je u inio nedostupnim za uvek, za sve one koji bi bili poput našeg m ladi a.

I tako se jaje koje mo e doneti najve u mo obrelo u svetu sm rtnih. O no i danas negde eka. Kao ni vilinski narod, ni sm rtni ljudi ga ne mogu videti, sem retkih, koji im aju neobi ne o i. A li njih je prem alo, i tako e arobno jaje ostati izgubljeno u ovom svetu."

"Zbilja, baš neobi na pri a", tiho re e M om ir.

Promenivši smer, vetar je sad rasturao oblake, i mesec je obasjao dolinu kad su dva oveka izašla iz šume. Kretali su se vučijim korakom, i brzo i neujno. Njihovim oči kao da je slaba svetlost bila sasvim dovoljna: Sigurno su izbegavali korenje i jaruge, spuštajući se prema najbližem selu što se više nasluivalo nego videlo, dole pred njima. Obojica su imala veri nekošulje, što su slabašno sjajile namesećini: Prvi još mami no za pojasom, drugi sekiru u ruci i štiti zaba ena. Oboja su preko ramena nosila još ko ne vre e s hranom, pokriva em i još koje im - ali dugo ve nису zastali da bi se odm orili i prezagajili.

Najzad se prvi zaustavio, šumno dišući.

"Mislim da smo ga izgubili", prodah ta Zaviša, prilazećim u.

"Udaljava se, eto to je", procedi Radgost. "Stisni zube i hodaj!"

"Gde?"

"Još uvek imam o pravac. Površina je velika, ali ako hodam o celuno, moćemo ga dostići pred zoru - dovoljno dostići da ga jasno osetim."

"Mislim da si bio vrlo hvalisav", uzdahnu Zaviša. "Mogao si povesti više ljudi, koga god hoće!"

"Vrati se, ako hoćeš", mrko odvrati Radgost. "Hoću tog izroda - i imaću ga, sam, a onda će patiti."

"Oprosti" odvrati njegov pratilac. "Za trenutak sam zaboravio. Hajdemo."

8.

Sve ina ih je probudila, i umili su oći rosom. U torbi starog oveka bilo je još hleba, pa su odm omiiosve eni u rano jutro nastavili put. Im om ir je bio dobro raspolo en. esto bi se prisetio nesre e i senka bi prešla preko njegovog lica, ali m ladost je inila svoje, misli bi mu upomo be ale od ju erašnjeg dana, od smrti, i um islim a je skakao za vevericom s grane na granu, patio kosi sun ev zrak što se probija kroz krošnjju, slušao udaljenog detli a. Na proplancima je bilo sitnog šarenog cve a, druk ijeg nego oko njegovog sela. A sedi ovek ga je navodio na razgovor - da pri a o sebi, svom jednostavnom ivotu, ro acim a kod kojih nije bio ve vrlo dugo... Onda se do takoše pri a i predanja iz ovog kraja.

D rugi de ak ih je slušao, ponekad kratko prigovarao, a na njegovom licu nije se mogla videti ni radoznalost, ni m rzovolja, ni dosada. Samo usredsre ena pa nja, bez ose anja.

"... i ja sam video udne stvari. To je baš najudnije, ja sam ih jedini video, i niko drugi. I zbog toga su me zadirkivali, ponekad bih uplašio ljude, a par puta me bogme deda istukao zbog toga..."

B rz pokret kapaka, bljesak crnih oćiju nam ršavom, izboranom licu.

"A kakve si to stvari video, mili?"

Onaj drugi de ak, naglo zainteresovan, zinu da nešto ka e - ali pogledavši u lice pripoveda a, uzdahnu i o uta. Momir to nije video.

"Ti si pri ao o vilinskom svetu. Ponekad bih video stvari, kao da su došle iz tog sveta ovamo. Par puta sam video devojk u, siguran sam bio da je bila vila, pa sam digao viku, ostali pobani bi pritr ali, niko ništa ne bi video, pa bi me onda ga ali kam enjem, lju ti. Jednom sam video starca s predugom belom bradom a nizak kao ja - sedi na kam enu u šum i, zam išljen. Ruka m i je prošla kroz njega kao kroz dim - ni pogled nije podigao, a onda je nestao... Pa sam imao i no ne more..."

"K akve more..." og lasi se drugi de ak.

"Sanjao sam nekoliko puta udan san: Kao, u no i ja gledam iz prikrajka, pojav lju je se sjajni krug ni iz ega... A onda iz tog kruga, kao kroz neka vrata, ptice - labudovi, što se pretvaraju u devojke, pa neko drvo sa zlatnim jabukama... Kao da su izašli iz ne ega, sam o se ne vidi otkud vode ta vrata."

"Izvanredno!" prom mrlja pripoveda . Pa re e glasnije: "Znaš, ti ponekad ispri aš pri u lepše nego ja!"

Momir se osmehnu.

Baš pred njim a iznenada se završavala šuma, a po injala prili no strma kam enita padina. Dole, u narednoj dolini, šuma je bila vrlo gusta, još dalje, u izmaglici, ocrtavalo se nekoliko planinskih vrhova. Najbli i, sav obrastao u šumu, nazirao se kao najtam niji na horizontu: Cmi Vrh.

Mršavi ovek zastade, kao da njuši vazduh. Zaklonivši dlanom o i od sunca, zagleda se negde put planine, a onda, polako se pom eraju i, paljivo je ispitivao deo po deo širokog, divljeg predela pred njima.

"Eno vrha!" viknu Momir. "U tom pravcu je i ono selo."

"Znam", tiho re e ovek. "Ali put je lakši ako krenem o ovamo desno, isto nije, i idem o stalno pravo, pa onda polako zaokrem o prema Cmom Vrh u, nego da se lomim o po ovim urvinama, ali bi išli pravo. Skrenu em o ovde." On pogleda de ake: Kao da je prepoznao nešto u ovom kraju, osmeh mu je lebdeo na usnama.

"Pa, dobro", odgovori Momir. "Kako ti ka eš."

9.

Jutro je bilo odmaklo, kad su dva zadihana oveka zastala na vrhu kosine. Tu je po injala pošumljena visoravan, a iza nje, vrhovi u izmaglici.

Obojica su teško disali, jer ve dugo su tr ali na neobitan, sporna in - tako su se penjali i uz kosinu - na in kretanja kojim se mogu pre i velike udaljenosti za dan, no oni još od izlaska sunca nisu zastali da se odmore.

"O se aš li nešto?" procedi Zaviša, hvataju i dah.

"Vrlo slabo. A li idem o u dobrom pravcu, inimise." Ragost je šumno uzdisao.

"Taj pravac vodi pravo u planinu."

"Gde bi našao bolje nesto da napravi sklonište?"

"Mislim... Da bi pronašao mesto gde je Zloum zato en... Prvo mora da na e jedne Svevide e O i. A onda, da ih upotrebi. A sve to treba vremena, i treba m u pomo nekog vi nog vidanju rana. V erovatno tajneko m o e da stvara i ive um ove. A sve to ne m o e se za jedan dan!"

"To bi bilo ta no - ali on je Balam bak! Zato štedit dah - i tri!"

10.

"Mislim da idem o u pogrešnom pravcu!" re e Momirdvoume ise, izalgedaju i oko sebe.

"Zašto?" blago re e pripoveda , glade i brk. Drugi de ak, koji je išao poslednji, zainteresovano podi e glavu.

"Pogledaj gde je sada sunce! Pogledaj mahovinu na kamenu! Idem o baš na suprotnu stranu, a ono selo je u podno ju Cmog V rha! Zalutali smo!"

"Nismo, sinko. Samomalice zaobilazim o. Rekoh li ti, kad smo gledali s onog brda, da je prav put, najkra i, ujedno i najte i: M nogo jaruga ga preseca videle su se igole, strm e kr evine. Idem o m noga bla im putem , polako savijam o, i negde iza podne, mislim , bi em o pod Crnim Vrhom."

"Stvarno?" Momir ne beše sasvim ube en.

"Sinko, pa ja stalno putujem. Koliko bih puta zalutao, da ne umem da odaberem put

"Ovaj... A kako ti, deda vidiš tako daleko, a stalno dr išo i zatvorene" Po prviput Momir pogleda visokog oveka s izvesnom rezervom .

"Ah..." Sedi brci pomeriše se u osmeh. "To je neka udna slabost o iju. Ne mogu ni da gledam u Sunce, ili u vatru. Po sun anom danu dr im o i napola sklopljene. A li uju tru, ja mogu da vidim dobro - i daleko."

"Hmmm... Valjda." Momir je stisnuo usne, neuveren.

Iza njegovih le a, drugi de ak se cerio.

Jedno vreme koralisu ute i. Momir se malo primirio, kad je shvatio da zbilja polako zaokre u u onom pravcu u kom je mislio da treba i i. Na kraju krajeva, valjda ovaj stari skita um e da se sna e u šumi... A ovaj njegov unuk tako je utljiv, da to ve nervira oveka.

Odjednom, baš drugide ak prekide tišinu: "Eh, bilo bi lepo da na em o kolibu u šum i, da se malo odm orim o. M o da binam dali im alo m leka, ko na A njegovo lice opuštenih crta sad je zra ilo ne im , što nije ulivalo sigurnost.

V isoki ovek brzo se okrete.

"Mili, svašta pri aš. K o bim ogao da ivio vako duboko u šum i. M o da sam o razbojnic i, sa uvaj nas B o e?!"

A otkud znašm im a raznih ljudi... M o da binam dali što god lepo..."

D a se u tom trenutku okrenuo, M om ir bivideo osm eh u vršnjakovim o im a, kakav do tada nije video: Prirodno, jernikad inije bio na trgu u tvr avi, na prim er, pa da vidid elatov osm eh upu en r tvi - dok joj pola e glavu na panj. D oduše, zbunjivao ga je ovaj de ak, i zapitao bi ga on nekoliko stvari - kad odjednom za u ispred sebe: "O , dobro došli!"

T oliko ga je prenuo taj glas, da je skoro posnuo, da bi, uspravljaju i se - spazio bradatog patuljka što je stajao nasred staze prekrstivši ruke na grudim a. B io je obu en u zeleno, sa šiljatom kapom što je padala nih le a.

O vo bi suviše: Sve što je znao o patuljcim a svodilo se na jedno: B ili su zli! O krenuo se m unjevito da strugne u gustiš, da bi se suo io sa de akom iza sebe - koji je ve ispru io ruku: N e m nogo jak udarac u odre eno mesto na vratu, i M om ir se bez glasa sru i na tlo, pokriv eno borovim iglicama.

"O ekivao si nas?" upita sedokosi ovek.

"S tarica je znala da dolazite." odgovori patuljak. "A ovo su naše o i, ako se ne varam ?"

D rugide ak istupi, prekora ivši M om irovo telo. "D a, to su naše O i. A sad se pokloni gospodaru, ti m ala zelena abo!"

11.

"M islim da ose am zlo", prodah ta R adgost.

"M islim da ga ose am i ja", odgovori Z aviša.

I uz najve inaproni krenuše još br e, savla uju i stm u jarugu koju su bujice ostavile za sobom . D o vrha je bilo još dosta.

N ajzad su sebi dozvolili kratak predah. O slonivši se o stab lo, Z aviša prostenja:

"O em u razm išljaš, dok ovako tr iš?"

R adgost se sm ra i. "O onom e šta je B alam bak u inio m ojoj eni."

12.

On svestio se na podu u polumračnoj izbi; svetlost je stvarala velika vatra, na otvorenom ognjištu nasred sobe. Shvati da su mu ruke vezane. Pored ognjišta video je sto, i Balam baka kako sedi, upravo nateu i izvraspim. Drugi deak je sedeo nasuprot pripoveda u, razledaju i prostori ju. Kraj stola je stajala neka spodoba u crnom, trljaju i ruke okrenute prema vatri: Morao je da napregne oči, da bi u njoj prepoznao staricu. Izgledala je baš onako kako u priam a opisuju veštice. Sve je bilo tu, i rašupana bela kosa, i jedan zbio što str i preko donje usne, i veliki krivi nos...

On seti prvo vrelinu, pa hladno u stomaku. Pa onda prepast, od koje nije mogao da se pomekne.

"Baba, nisi se baš proslavila", gungao je Balam bak.

"Pa niko ne bi uradio više, sam aterijalom što ga imam ovde! Šta mislite, lako je na inova, zdrava tela! Kako da ih na em u ovoj divljini!" Ona je naizmenično kreštala, pa krezubounjkala, kad bi ostala bez daha usred rečenice. "Prvo sam primala konjušare, i sklapala pogodbu: Ako mine sa uvaju dragocene konje, uze u im glavu. Jedno vreme imala sam tela, ali ovo mesto je izbilo na zao glas. Ljudi izbegavaju ovaj kraj! Na jedvite jade upecali smo jednog lovca, posle jako dugog vremena! Pa sam da ti pravim ume Umore, da ti raunaju verovatno e?! Nemam novih m ozgova, a oni koji nai u - priglupi su, seljaki! Nemam, nema!"

"Pa za kog avola im aš patuljke? Jel' u love oninekog ili ne?"

"Oni su jedna nesposobna banda, samo badava hleb jedu, uh... Imam jedan Um - tri ljudskam ozga iskoristili smo, pa ih nahranili podacima. Mo da bi ti taj odgovarao... Ali ništa drugo baš nemam, ništa! Nemam aterijala!"

Balam bak se osmehnu. "A šta je bilo sa onim prijateljem koga sam ti poslao, pre nekog vremena?"

"Kako si naredio: Njegov um prenela sam u telo kobile, i postila u planinu... Taj se napatio, valjda su ga i vucive pojeli!"

"Dobro", deak se di e. "Znaš šta mi treba?"

"Znam, gospodaru. Ako elite, mo em o odmah da po nemo!"

"Da nisi ti, baba, matora za taj posao?"

"Gospodaru! Sigurnijeg medika od mene ne ete na ina sto dana jahanja unaokolo!"

"Dobro, de... Šta treba da radim?"

"O pustite se, da u vam napitak za smirenje... Hi, hi, hi, baš bi bilo lepo da ste doveli devojicu! Deak i devojica - bilo bi k'o Ivica i Marica, hi, hi, hi!"

"Sam o tvoja kuća nije od kola a nego je smrdljiva, a m islim i da je njihova veštica bila lepša!" odseče dečak. "Slušaj, poslušaj i e valjda i taj jedan Um. Vano je da imamo o o i!"

Smukom ovlađivši suva usta, Momir je uspeo da promuca:

"Šta... Šta e te sam nom?"

Drugidečak se okrete, smee i se. Pričina e se nad vezanog Momira.

"Gle, probudio si se... Ne boj se, ne e boleti!"

"Šta e te sam nom?" Momir htede da vrišti, ali ništa ja e od šapata nije mogao da napravi.

"Imaš moje oči, prijatelju... To, jest, imaš oči koje mi trebaju. Prosto: Da eš mi te oči!"

"Šta...?!" Prepast je izobličila lice dečaka na zemlji.

"Oh, nemoj! Muzim dreku! Se eš se one pričina poinku, ju e? Da smrti ljudi, vrlo retki, imaju moć da vide ono što je nevidljivo ne samo drugim ljudima, ve i vilin - prinovima? Ne mo e se nešto uiniti baš potpuno nevidljivim... Epa, ti imaš sreću: Imaš vilinske plave oči! To je nepravda, i pojmam nemam otkud one jednom smrtom stvoru, ali dešava se... A ja tra im nešto na ovom svetu sakriveno, ali meni nevidljivo. I tako - presadi emi tvoje oči. A ja u mnogobolje umeti da ih iskoristim, verujm i!"

Na podu, Momir se tresao u nemom plaću.

"Dosta!" prasnu dečak. "Baba, jel' spremno sve za zamenu?"

"Jeste, gospodaru. I soba, i alatke, i bajalice... Ovaj, mogu li iskoristiti njegovo telo?" Starica rukom pokazana dečaka što se gušio u suzama.

"Njegovo telo me više ne zanima, kad dobijem oči ima uva nijeg posla!" odgovori vilinski dečak skoro veselo.

U tom trenutku, Balambak ustade. "Gospodar, oseam da neko dolazi!"

"Mislida su..."

"Psi vašeg oca? Ta no! No, ja u ih dovoljno zabaviti, dok baba ne završi posao. A ti - po inji, šta ekaš?!" dreknu na vešticu, brzo skidaju i ode u.

Momir je za trenutak prestao da pla e, iznena en prizorom: Pripoveda je zbacio rite sa sebe, i sad je nasred sobe stajao stasit ratnik, u dugoj pancir - košulji što se presijavala spram vatre. Na butinama je tako e imao metalne štitnika. Buzim, naviknutim pokretima, iz pojasa je izvadio i ane rukavice i navukao ih, zatim je iz svog zave lja izvukao ono što je Momir smatrao smotanim ebetom: Jednim trzajem ga je razvio, izvukavši dva metalna dela, koja uz tiho škljocanje sastavi u nešto slično koplju. Momir shvati - to je bio vrh koplja na metalnoj palici, ali sa strane je bila još i oštra kuka okrenuta nani e, poput srpa ili velike udice: Taman da se konjanik tim e zaka i i svu e skonja.

"Glefa?" primeti vilin - de ak, zadovoljno.

"V o l i m t o o r u j e", odvrati Balam bak, "nem a ih puno koji m u poznaju vrednost. A v i p o n i t e, i n e b r i n i t e s e!"

Tada se odjednom dogodilo nekoliko stvari: V rata s treskom odleteše u stranu, da bi kroz njih, le im a okrenut, bio uba en jedan patuljak. Z a n j i m u s o b u s t u p i R a d g o s t: S a d s v i s h v a t i š e d a j e t o g p a t u l j k a u n e o u s o b u n a m a u. Z a n j i m u s k o i z a v i š a, s t e u i o b e m a r u k a m a o k r v a v l j e n u s e k i r u.

"H a, h a, h a! P a z a r b a š v a s d v o j i c a?!" s m e j a o s e B a l a m b a k, h v a t a j u i g l e f u p o s r e d i n i.

"D e a k!" v i k n u R a d g o s t, p o k a z u j u i z a v i š i s i n a v i l i n s k o g k r a l j a. D r u g i r a t n i k a p o k u š a d a p r i e d e a c i m a, k a d B a l a m b a k s t a d e p r e d n j e g a. S e k i r a z v e k n u o m e t a l n u d r š k u g l e f e.

Starica i vilin - de ak dograbīše u asnutog M o m i r a, u p o k u š a j u d a g a o d v u k u u s u s e d n u s o b u. T a d B a l a m b a k z a v i t l a s v o j i m o r u j e m o k o g l a v e, n a t e r a v š i Z a v i š u d a o d s k o i u n a z a d. I s t o v r e m e n o, p r i p o v e d a n a i n i l a n i i s p a d n a p r e d, p a k a d Z a v i š a p o d m e t n u s e k i r u d a o d b i j e v r h n j e g o v o g o r u j a - B a l a m b a k g a p o g o d i u d a r c e m p o s t r a n c e, p r o b i v š i m u o n o m k u k o m i a n u k o š u l j u, p o g o d i v š i g a i z n a d k u k a. J a u k n u v š i, Z a v i š a p o k l e k n u, d a b i g a B a l a m b a k u d a r i o j o š j e d n o m, š i l j k o m u g r u d i.

U r l i k n u v š i k a o m e d v e d, R a d g o s t, k o j i j e d o t l e p o k u š a v a o d a p r i e, p r e s k o i s t o i n a e s e p r e d B a l a m b a k o m, n o o v a j s e v e o k r e n u o, i s p r e t n o d o e k a o u d a r a c m a e m. S a d j e s o b a o d j e k i v a l a o d u d a r a c a, m e t a l o m e t a l. I z v e u u d a r a c a, B a l a m b a k s e s m e j a o i d a l j e: "Z n a š l i š t a s a m r a d i o t v o j j e n i, k a d s a m j e u h v a t i o?"

A o n d a M o m i r, k o j i j e r a z r o g a e n i h o i j u s a p o d a p r a t i o b o r b u, u g l a s: "Š t a e k a š d e a e?! U n i n e š t o, i l i s i g o t o v!" I z a b o r a v l j a j u i d a j e t a j g l a s u o u s a m o m u m u - M o m i r s e t r e, i k o l i k o j e j a e m o g a o u g r i z e v i l i n - d e a k a z a r u k u. U s t a m u s e i s p u n i š e k r v l j u u t r e n u t k u.

D r u g i d e a k v r i s n u, i z n e n a e n, p a o n d a p a d e n a M o m i r a u d a r a j u i g a o b e m a r u k a m a. N a o v a j v r i s a k, B a l a m b a k p o s k o i i o s v r t e s e - a R a d g o s t g a t o g t r e n u t k a z a k a i m a e m p o r u c i š t o j e d r a l a g l e f u. D r e k n u v š i, B a l a m b a k p r i h v a t i o r u j e p r e o s t a l o m r u k o m - d o k m u j e p r v a v i s i l a k r v a v a, n e m o n a, n i z t e l o.

M o m i r u j e t e k l a k r v i z n o s a i u s t a: V i l i n s k i d e a k i p a k j e p a z i o d a n e u d a r a u o i. V e š t i c a j e k l e l a. N a p e v š i s e š t o j e j a e m o g a o, M o m i r s e p r e v r t e, t a k o d a s e v i l i n - d e a k s r u i k r a j n j e g a. U p r a v o s e p r i d i z a o, k a d B a l a m b a k p r e d R a d g o s t o m p o e u n a z a d - i s a p l e v š i s e, b u n o s e s r u š i p r e k o M o m i r a i d r u g o g d e a k a.

A R a d g o s t j e v e b i o n a d n j i m, u d a r a j u i g a n a s u m i c e m a e m u g r u d i, c e p a j u i s j a j n u v e r i n j a u. O s t a v i v š i B a l a m b a k o v o n e p o m i n o t e l o - o k r e n u o s e, i j e d n i m z a m a h o m d o s t i g a o v e š t i c u š t o j e v e b i l a n a v r a t i m a, b e e i n a p o l j e.

"A s a d t i!" r e e, p o g r a b i v š i z a k o s u v i l i n - d e a k a k o j i j e v r i š t a o, i p o d i u i g a s a z e m l j e.

K a d j e M o m i r p o e o d a v r i š t i u z n a k u p o z o r e n j a - R a d g o s t t o n i j e r a z u m e o. J e r, k r v a v a m a s a i z a n j e g o v i h l e a p o k r e n u l a s e - i j e d n i m s t r a š n i m t r z a j e m, z d r a v o m r u k o m, B a l a m b a k o p i s a

luk svojom glefom - i sru i kuku Radgostu u le a. Div nije stigao ni da krikne - razroga ivši o i, stajao je iske en nekoliko trenutaka, a onda pao na le a, preko svog m rtvog protivnika.

I ostali su tako.

Vilin - de ak se prestravljen obazre oko sebe, pa onda zgrabi Momira za vrat.

"A ti, pacove smrti, kako eš patiti! Kad ti uzmem o i - oh, šta u sve smisliti za tebe! Ali, prvo em ona i još jednu vešticu. Sad nema potere, pa em o lakše na i drugog hirurga, da mi presadi tvoje o i. A onda, onda u umeti da prona em mesto gde je zato en Zloum - mbog, na ovom svetu, onda u shvatiti i oprem u koja ga uva u njegovoj ljusci i upravlja njom! I onda em islu iti, i vrati u se da uzmem sve od svog oca! Im o j svet, i ovaj ovde, i sve! A ti - oh, sm isli u nekoliko novih m uka za tebe!"

Toliko je stezao Momirov vrat, da ovaj po e da krklja. A u um u tad za u, ponovo: "Ti im aš o i koje m em o gu izbaviti! Im aš ih! Ja u te slu iti, izbaviš li m e - da u ti sve šta eliš! Zapovedaj, šta eliš?!"

Taj glas morao je uti i vilin - de ak, jer odjednom ,unezveren, po e da vi e:

"Ti nas uješ?! ekaj! Ja sam te tra io, mbog e! Ja! Ja te m o gu upotrebiti najbolje! Ja sam prestolonaslednik Vilin - sveta!

Tek ti i ja bi em o nepobedivi! Šta bi ti sa obinim , sm rtnim puzavcem?"

"Predugo sam ekao", za uše obojica u svesti. "On im a o i koje ga m o gu odvesti do m ene. M o e idam e uje. A ti - nem aš te o i, ine vrediš m inimalo. Zašto ih nem aš? I eliš sam o da ti slu im , slu im ... Šta bih ja sa još jednim vilin - gospodarem , nezaja lživim u eljam a?! Sm rtni de a e, do i i zapovedaj! Sve što eliš!!"

"Nee!" vrištao je vilin - de ak. "Znaš li koliko sam te tra io?! Sam o ja te m o gu osloboditi!"

"I u initi robom! Sm rtni de a e, m o gu ti ponuditi nešto ve sad!"

"Neee!!" zaurla vilin - de ak. Momir je razumeo. U m agnovenju je shvatio da su vilin - stvorovi osetljiviji na neke stvari od sm rtnih puzavaca. Shvatio je u trenu šta je glas hteo da m uka e.

"Ubij ga", jeknu Momir.

Glas u glavi vilin - de aka poja a se do piska, pa do eksplozije: On se sru i na pod, dok m u je krv liptala iz usta. Momir se tresao kao prut.

"Re i u ti kako da m e prona eš", uo je šapat. "N e boj se, zem aljskog stvora ne m o gu ubiti ovako na daljinu, ak ikad ragovaram o u um u. O slobodim e - i u ini u što po eliš!"

Nastojao je da ne sluša zavodljiv i šapat, i da ne gleda tela oko sebe, dok je razvezivao ruke koriste i se oštricom m a a. Kad je ustao - baci još jedan pogled na razbojište, i po e da povra a.

Teturaju i se izvukao iz kolibe.

Ponovo je uo šapat: "A sada eš po i onako kako te vodim ...Mogu da osetim tvoje prisustvo, i kako se približavaš... A kad prona eš m o je skrovište, vide eš udne naprave što m e odravaju u zatvoru..."

"Rekao si da eš m e slu iti", prošapta de ak.

"Da! Da! Svaku elju, sve!"

"Nisam siguran da u te osloboditi. Suvviše si m o an za m ene!"

Kao da zašume oluja u njegovoj glavi.

"Zakle u ti se najstrašnjim zakletvam a oba ova sveta, im e ho eš, sam o po i! Da m o gu da kle im - kle ao bih pred tobom !M o eš m e osloboditi na pola - da ne mogu da razvijem svoju m o celu... Iskušaj m e!"

"Ne znam .Ništa ne znam o tim napravama koje te uvaju .M o da je za tebe isto - ako te oslobodim do pola, dalje eš se osloboditi sam ?"

"Iskušaj m e, tako ti svih bogova!"

"Da vidim o...M o eš li da m i vratiš babu i dedu?"

[Oreska BBS](#) je online biblioteka naučne fantastike, fantastike i horora. Zahvaljujući saradnji sa najpoznatijim jugoslovenskim izdavačima, formirana je ova prva jugoslovenska elektronska biblioteka koja postoji još od 1992. godine.
